

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Ιβήρων «Τα χαρακτηριστικά της Ιεράς Μονής Ιβήρων» (εισαγωγικό κείμενο για το ομώνυμο λεύκωμα χαρακτηριστικών), 2001.

Όταν επισκέπτεσαι το Άγιον Όρος, επισκέπτεσαι φυσιολογικά και τον εαυτό σου. Εντυπωσιάζεσαι από τον καινούργιο κόσμο που συναντάς. Σταματάς για να προσανατολισθείς, να δεις και να πεις στον εαυτό σου - με τη δική σου γλώσσα και ευαισθησία - που βρίσκεσαι και τι συμβαίνει. Την ίδια στιγμή κάποια αγιορείτικη αίγλη, ως αόρατη ακτινοβολία, ψαύει αναφώς τον πιο ιερό εαυτό σου. Η αμοιβαία αυτή συνάντηση κάνει τον κάθε επισκέπτη προσκυνητή που εξομολογείται εις εαυτόν τα του προσκυνήματος. Και αν θελήσει να τα εξωτερικεύσει, θα μιλήσει αυθόρμητα στη μητρική του γλώσσα χρησιμοποιώντας δηλαδή τον πιο οικείο και πρόσφορο γι' αυτόν τρόπο. Έτσι γεννήθηκαν τόσα αθωνίτικα οδοιπορικά που μοιάζουν με συναξάρια, πίνακες που θυμίζουν εικόνες, ποιήματα που είναι εξομολόγηση. Απ' αυτήν την έκπληξη της συναντήσεως με τον μυστικό κόσμο του Άθω δεν ξέφυγε και ο ζωγράφος Μάρκος Καμπάνης. Επισκεπτόμενος για πρώτη φορά το 1991 το Άγιον Όρος συνκινήθηκε. Και ήλθαν στην επιφάνεια της καλλιτεχνικής του ευαισθησίας τρόποι δουλειάς που τον προέτρεπαν να εκφρασθεί εικαστικά με τον πιο δικό του τρόπο. Έτσι, όταν θέλησε να μιλήσει για το Όρος, αυθόρμητα κατέληξε στην χαρακτηριστική — παλιά του αγάπη — που δένεται άλλωστε τόσο πολύ με τη μορφή και την ιστορία του ιερού τούτου τόπου. Άρχισε να δουλεύει και να σχεδιάζει χαρακτηριστικά. Είδαμε δείγματα της δουλειάς του (και τους δύο πύργους της Μονής μας). Μας ανέπασαν. Θελήσαμε λοιπόν και η Μονή των Ιβήρων - εν όψει μάλιστα της μεγάλης εορτής των Χριστουγέννων - να μπει στο πρόγραμμά του. Το αποτέλεσμα είναι το λεύκωμα πού έχετε στα χέρια σας με τα πέντε θέματα από το μοναστηριακό μας συγκρότημα. Τα έργα αυτά, με την αγιορείτικη χροιά και το ήθος, θυμίζουν άσκηση, προσωπική ματιά και υπομονή εργοχείρου. Φέρουν στη μνήμη παλιά χαρακτηριστικά και αγιορείτικες χαλκογραφίες, τότε πού δεν υπήρχαν οι ευκολίες των μηχανικών αποτυπώσεων. Έτσι νοιώθεις πιο άμεσα να βρίσκεσαι στον χώρο της ιστορίας και τον πόνο της ζωής. Φωτιζόμενα τούτα τα χαρακτηριστικά με πλάγιο φωτισμό, σαν του ήλιου που δύει, δείχνουν ανάγλυφα την προσπάθεια του καλλιτέχνη να καταγράψει το όραμά του και τη δεξιοτεχνία του εργοχειρά που τυπώνει πάνω στο χειροποίητο χαρτί ένα-ένα τα αντίτυπά του. Ή να το πούμε διαφορετικά διακρίνεις τον αγώνα του χαρακτήρα που σκαλίζει πάνω στο σκληρό υλικό το σχέδιό του και την υπομονή του χειρώνακτα που τυπώνει προσεκτικά πάνω στο εύπλαστο χαρτί το έργο του. Με τη λιτότητα του ασπρόμαυρου, πάνω στο χειροποίητο χαρτί, παρουσιάζεται ψηλαφητά η ανεξίτηλη χάρη των ερειπίων, όπως και η αίσθηση του χρονικού και φευγαλέου σε κτήρια γερά και καλοστεκούμενα. Το κτιστό και το άκτιστο περιχωρούνται συνευφραινόμενα. Τα ερείπια σώζουν την Ιερότητα πού μένει. Και τα καινούργια αναδίδουν τη σεμνότητα αυτού πού βρίσκεται μέσα στον χρόνο και φεύγει. Μέσα στην εργώδη προσπάθεια και το ελεγειακό κλίμα του χειροποίητου και παρερχόμενου, φανερώνεται κάτι το αχειροποίητο και ιλαρό, που δίδεται στον άνθρωπο ως Θείο δώρο για όλον του τον κόπο και την άσκηση στην υπομονή και στη χειροτεχνία. Έτσι, τα απλά τούτα έργα μεταφέροντας ένα αγιορείτικο χαιρετισμό, δίδουν κουράγιο στον καθένα, όπου βρίσκεται, να αγαπήσει τη δουλειά του ως εργόχειρο και να συνεχίσει, μέσα στον χρόνο, τον αγώνα του ως άσκηση, καθοδηγούμενος από κάποιο σταθερό αστέρι, που οδηγεί — όπως τότε — «επάνω ου ην το παιδίον... μετά της Μητρός αυτού» (πρβλ. Ματθ. 2, 9-11).